

Inbreng Stichting Het Nationale Park De Hoge Veluwe tijdens de deskundigenbijeenkomst over de Wet Natuurbescherming van de Commissie Economische Zaken van de Eerste Kamer der Staten Generaal.

Mijn naam is Jakob Leidekker en ik ben Hoofd Bedrijfsvoering en lid van het managementteam bij Het Nationale Park De Hoge Veluwe. Ik houd mij bezig met het beheer van het Park. De Hoge Veluwe is een stichting die een vrijwel subsidie onafhankelijke exploitatie voert en ondanks dat een enorme hoge biodiversiteit waarborgt. Acht van de tien voor de Veluwe aangewezen vogelrichtlijnsoorten komen er voor en 35% van de Parkoppervlakte is reeds aangewezen als Europees habitat. Nog eens 25% heeft de potentie om habitat te worden en aan de 'richtlijnen' te voldoen. Daarnaast komt er een groot aantal rode lijst soorten voor. Voor sommige zeldzame soorten zoals de wrattenbijter (wie kent hem niet?) is het Park één van de laatste vindplaatsen. Het Park doet dit niet alleen met eigen medewerkers, maar ook samen met 350 vrijwilligers en ondersteund door een Adviescommissie Natuurbeheer bestaande uit deskundigen met diverse kennisvelden.

De hiervoor gebruikte woorden en ook de gekozen insteek in onze brief aan de Eerste Kamer van 2 september jongstleden, bevatten onze visie ten aanzien van de nu voorliggende Wet Natuurbescherming. Wij hebben ons de vraag gesteld of de waarden die wij nu hebben dankzij of ondanks de sectorale en steeds meer rigide wordende wet- en regelgeving tot stand zijn gekomen. Wij zijn tot de conclusie gekomen dat vooral onze consistente en actieve houding ten aanzien van het integrale beheer hebben geleid tot de hoge biodiversiteit, maar ook een goed zichtbare cultuurhistorische infrastructuur, behoud van archeologische waarden en hoge waardering ten aanzien van de recreatieve voorzieningen.

De voorliggende wet bevat naar onze mening een verdere inbreuk op het eigendomsrecht (bijv. de verdere inperking van het jachtrecht). Daarnaast is volgens het verenigingsrecht en het Europese recht een wettelijke bepaling als het verplichte lidmaatschap van een WBE onmogelijk. Ook vindt er binnen de wetgeving op meerdere plaatsen een tweedeling plaats omdat TBO's gevrijwaard zijn van dat verplichte lidmaatschap en dat andere eigenaren actief in het buitengebied zich niet aan bepaalde voorschriften hoeven te houden; dit noemen wij rechtsongelijkheid. Ernstig is dat wij vrezen dat door een nog verdergaandere sectorale overheidsbemoeienis de integrale waarden van een gebied als De Hoge Veluwe in het gedrang komen.

Het is voor een grondeigenaar niet meer te begrijpen, laat staan voor een overheid, en het werkt kostenverhogend door vooral toenemende administratieve lasten. En is de biodiversiteit gebaat bij de administratieve lasten? Naar onze mening niet. Het dient er vooral toe om zichzelf natuurbeschermers noemende derden, die over het algemeen de negatieve gevolgen van hetgeen zij bedenken en adviseren niet overzien, invloed te geven op andermans bezit zonder dat zij de verantwoordelijkheid en de lasten hoeven te dragen. Hierin schuilt een groot gevaar, omdat die derden sectoraal denken en hun inbreng in toenemende mate verankerd wordt in de wetgeving.

Wij begrijpen ook niet hoe deze wet op moet gaan in de Omgevingswet waar, naar onze mening, een integrale afweging plaats moet vinden. Is met het voorliggende voorstel de bedoeling om op voorhand rigide piketpalen te slaan om te voorkomen dat een sectoraal/individueel belang wordt geschaad binnen die Omgevingswet?

Als met deze wet aansluiting wordt gezocht bij de Europese uitgangspunten wordt de plank behoorlijk mis geslagen. Europa biedt veel meer ruimte, mogelijkheden en betere kansen dan de nu voorliggende wet.

Indien de Nationale Databank Flora en Fauna in de wetssystematiek wordt opgenomen is er ook nog eens sprake van gedwongen winkelnering. Onbegrijpelijk wetende dat een eigenaar data gratis moet aanleveren. Als hij vervolgens aanspraak wil maken op het systeem om bij zijn eigen gegevens te kunnen moet hij daarvoor betalen.

Ik wil graag wat voorbeelden noemen om mijn betoog te onderbouwen:

1. Op basis van een verzoek van de provincie Gelderland is het Park bezig met de aanleg van een verbinding tussen twee heidegebieden in het kader van N2000. Om dat te realiseren moet 65 ha bos worden gekapt. De daarvoor aangevraagde vergunning is in eerste instantie door diezelfde provincie geweigerd omdat het te kappen bos ten koste zou gaan van het leefgebied van de zwarte specht (vogelrichtlijnsoort). Dit zijn sectorale/individuele afwegingen die niets te maken hebben met het integrale beheer van een terrein. Over die zwarte specht is ook geschreven dat recreatie een significant negatief effect op de soort zou hebben. In de praktijk zien wij dat de zwarte specht boven de parkeerplaats van het Kröller-Müller Museum nestelt. Hieruit blijkt weer de grote kloof tussen de theorie en de praktijk.
2. Een ander voorbeeld is dat wij ons afvragen of de Nederlandse bevolking, wetende dat een goed ingerichte woonomgeving belangrijk is, zou accepteren dat er wetgeving wordt gemaakt ten aanzien van de inrichting van de eigen tuin en de manier waarop zij die moeten onderhouden en dat de buurman (lees in dit geval een TBO) een uitzonderingspositie daarop heeft. Dat is nu het geval bij de Wet Natuurbescherming. Het enige verschil met de gemiddelde Nederlander is dat De Hoge Veluwe een relatief grote tuin heeft. Geredeneerd vanuit het eigendomsrecht en de rechtsgelijkheid blijft het principe echter gelijk.
3. Als laatste voorbeeld noem ik dat er allang geen aansluiting meer is met de Europese regelgeving. Voor Europa is de administratieve last niet nodig. Kennelijk heeft Europa meer vertrouwen in de lokale vakmensen dan Nederland. Dit blijkt uit het feit dat een gedragscode in geen enkel ander Europees land wordt toegepast dan in Nederland. De vraag is wat er verandert als de gedragscode wordt afgeschaft en wat deze in het verleden heeft opgeleverd. Het is een administratieve werkelijkheid die niets met het praktische beheer te maken heeft. Feit is wel dat als de handtekening bij het verkeerde kruisje wordt gezet er handhavend wordt opgetreden.

Concluderend kan ik stellen dat de voorliggende Wet Natuurbescherming niet alleen tot rechtsongelijkheid en gedwongen winkelnering leidt, maar ook inbreuk maakt op het eigendomsrecht en een toenemende administratieve last met zich meebrengt. De biodiversiteit en het landschap zoals aanwezig op De Hoge Veluwe zijn er niet bij gebaat dat deze wet in deze vorm doorgang vindt.

Den Haag, 26 oktober 2015